

Жовкне листя

Олександр Копиленко

Вкривається багрянцем клен. Він стоїть на узліссі замріяний, ніби сумує, що надійшов жовтень. Часом тихо зронить вирізьблений свій лист. Ось налетить вітер і почне безжально зривати осінню красу зажуреного клена, оголить його і гулятиме серед голого гілля.

А яка ніжна, золота берізка на тлі синюватих ялинок, зеленавих сосен. Вона опустила свої віти і теж журиться, що скоро прийдуть холоди.

Деякі квіточки ще не хочуть здаватись, поспішають доцвісти, поки перші морозці не вдарять по них. Але й ці останні квіти теж ніби насторожено-зажурені.

Високо вгорі дзвінким передзвоном курличуть трикутники журавлів. Прямують на південь, поспішають. Деся перегукуються вгорі над нами і дикі гуси. На півночі вже холодно їм.

На піщаних косах річок жирують і північні качки цілими величезними табунами. Вони дуже сторожкі і близько не підпускають мисливців.

Джерело: Золота осінь. Вірші, оповідання, казки, загадки.— К., Веселка, 1989.